



DE DERDE WAARHEID

EEN ZOETERMEERSE THRILLER





DE DERDE WAARHEID

EEN ZOETERMEERSE THRILLER



DOOR

Michiel Woldendorp



*“De waarheid verdwijnt niet.
Ze wacht tot iemand haar route opnieuw durft te lopen.”*

ZOETERMEER • 2026

Copyright

© 2026 Michiel Woldendorp. Alle rechten voorbehouden.

ISBN 9789465548630

Omslag-ontwerp: JHM Woldendorp

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, organisaties, gebeurtenissen en plaatsen worden gebruikt in een literaire context. Iedere gelijkenis met bestaande personen, organisaties of feitelijke gebeurtenissen berust op toeval, tenzij anders vermeld.

Uitgave 2026, via Brave New Books.

Dit boek bevat op pagina 292 een verwijzing naar digitale extra's.

Inhoud

Copyright	3
Inhoud	5
Proloog ♦	7
Hoofdstuk 1 — De dode passant ♦	8
Hoofdstuk 2 — Liftstoring ♦	11
Hoofdstuk 3 — Stem zonder mond ♦	15
Hoofdstuk 4 — Het interview dat niet bestond ♦	21
Hoofdstuk 5 — De vervalste waarheid ♦	24
Hoofdstuk 6 — Geen motie van orde ♦	27
Hoofdstuk 7 — De badge met de dode man ♦	30
Hoofdstuk 8 — Betaling aan Jonas ♦	33
Hoofdstuk 9 — Zes minuten voor Rik ♦	36
Hoofdstuk 10 — Oud dossier ♦	39
Hoofdstuk 11 — Pagina 17 ♦	41
Hoofdstuk 12 — Onder de oude steen ♦	45
Hoofdstuk 13 — De Dobbe ♦	49
Hoofdstuk 14 — Sneeuw in juli ♦	53
Hoofdstuk 15 — Het hoogste punt ♦	57
Hoofdstuk 16 — Naar het water ♦	62
Hoofdstuk 17 — NA-01 ♦	75
Hoofdstuk 18 — De oude duiker ♦	81
Hoofdstuk 19 — De derde loopt ♦	86
Hoofdstuk 20 — Wie de stad gelooft ♦	93
Hoofdstuk 21 — De naam die gewist werd ♦	101
Hoofdstuk 22 — Wat Eva liet begraven ♦	108
Hoofdstuk 23 — De deur ♦	116

Hoofdstuk 24 — Tien seconden vooruit ♦	130
Hoofdstuk 25 — Sophia ♦	136
Hoofdstuk 26 — Het interview ♦	144
Hoofdstuk 27 — Drie minuten publicatie ♦	153
Hoofdstuk 28 — De enige die mij mag stoppen ♦	157
Hoofdstuk 29 — De gecorrigeerde waarheid ♦	165
Hoofdstuk 30 — Epiloog live ♦	172
Hoofdstuk 31 — Droge kleding ♦	180
Hoofdstuk 32 — De kaart die terugkeek ♦	188
Hoofdstuk 33 — Route 2 ♦	193
Hoofdstuk 34 — Het huisadres ♦	200
Hoofdstuk 35 — De stoel ademt ♦	207
Hoofdstuk 36 — Route 3 ♦	216
Hoofdstuk 37 — Route drie loopt door ♦	223
Hoofdstuk 38 — Route nul ♦	229
Hoofdstuk 39 — De deur achter Route 0 ♦	239
Hoofdstuk 40 — Eva's keuze ♦	248
Hoofdstuk 41 — Marijke ♦	257
Hoofdstuk 42 — De zeventiende stoel ♦	263
Hoofdstuk 43 — De achttiende ontvanger ♦	272
Hoofdstuk 44 — Publicatie ♦	279
Hoofdstuk 45 — Epiloog: De camera in huis ♦	286
Nawoord ♦	293

Proloog ♦

De eerste leugen kwam om 02.17 uur binnen, precies op het moment dat de liften van de Mandelabrug volgens het gemeentelijke storingssysteem weer beschikbaar waren.

Eva Ravel zat niet te wachten op nog een anonieme tip. Anonieme tips kwamen meestal van mensen die wraak verwarden met gerechtigheid, of van ambtenaren die een memo hadden gelezen waarvan ze de strekking niet begrepen. Maar deze tip bestond uit slechts één regel en een videobestand.

Vraag niet wie spreekt. Vraag wie zwijgt.

Ze klikte het bestand open. Het beeld trilde niet. Geen ruis, geen haastig gefilmde telefoonopname, geen scheve horizon. De camera stond vast, alsof iemand de scène had uitgelicht en voorbereid.

Wethouder Marit Kooij zat aan een vergadertafel in een ruimte die Eva herkende van persmomenten: een kleine kamer in het stadhuis, neutraal tapijt, kunst aan de muur die waarschijnlijk meer had gekost dan de gemiddelde Zoetermeerder wilde weten.

Marit keek recht in de lens. ‘De brug is niet het probleem,’ zei ze. ‘De brug is de afleiding.’

Daarna noemde ze drie namen, twee bedragen en een datum. Eva schreef niets op. Ze wist al dat het te mooi was om waar te zijn. Echte corruptie klonk zelden zo helder. Echte schuld aarzelde, versprak zich, keek naar deuren. Deze wethouder sprak alsof ze een tekst had ingestudeerd.

Eva spoelde terug. Niet vanwege de woorden, maar vanwege iets achter het glas van de vergaderkamerdeur. Een schaduw. Een man in een donkere jas, half zichtbaar in de weerspiegeling. Hij liep voorbij, langzaam genoeg om herkend te worden.

Eva kende hem.

Iedereen in Zoetermeer kende hem, al was het maar van de foto bij het condoleanceregister, drie winters geleden.

De man op de video was dood.

Hoofdstuk 1 — De dode passant ♦

Eva Ravel keek opnieuw naar de man in de weerspiegeling.

Hij had daar niet mogen zijn. Koen Daal was drie jaar eerder gestorven. Toch liep hij rustig achter het glas van de vergaderkamer langs, alsof zijn dood nooit had plaatsgevonden.

Eva zette de video stil. Ze spoelde vier seconden terug en liet het fragment opnieuw lopen. Wethouder Marit Kooij zei: “De brug is de afleiding.” Achter haar gleed de man weer door het beeld. Donkere jas. Rechte schouders. Bekend gezicht.

Eva maakte een schermafbeelding. Daarna nog een. Op de derde opname was zijn gezicht half zichtbaar in het spiegelende glas. Genoeg om haar hart sneller te laten slaan.

Ze sleepte het beeld naar haar tweede scherm en vergrootte het. De pixels vielen uiteen, maar de contouren bleven herkenbaar. Ze wilde zich vergissen. Ze wilde dat de nacht, het scherm of haar vermoeidheid haar iets liet zien dat er niet was.

Buiten lag Zoetermeer stil. De straatlantaarns brandden boven lege fietspaden. In de verte gleed een tram voorbij zonder passagiers die ze kon zien. In haar woonkamer hoorde Eva alleen het zachte zoemen van haar laptop.

Eva vergrootte het gezicht.

Het beeld werd korrelig. Toch bleef de vorm van zijn gezicht overeind. De kaaklijn. De stand van zijn hoofd. De manier waarop hij niet naar de camera keek, maar leek te weten dat hij gefilmd werd.

Koen Daal.

Ze zei zijn naam hardop. De kamer gaf geen antwoord.

Koen Daal was drie winters geleden gestorven. Officieel aan een hartstilstand. Eva had toen over zijn dood geschreven, kort en zakelijk, omdat er geen reden was geweest om aan de verklaring te twijfelen. Nu keek ze naar een dode man die zes minuten eerder door een vergadergang was gelopen.

Hij was projectadviseur geweest bij stedelijke dossiers rond bereikbaarheid, bouwroutes en de Mandelabrug. Een man die wist waar besluiten begonnen voordat ze openbaar werden.

Eva had hem twee keer gesproken. Eén keer bij een bewonersavond. Eén keer in het stadhuis, bij een koffiemachine, waar hij haar had gewaarschuwd dat de meeste besluiten niet tijdens vergaderingen werden genomen.

“Vooral in de lift,” had hij gezegd.

Daarna was hij dood gegaan. Tenminste: dat had iedereen aangenomen.

Ze opende de website van streekblad de RandStem en zocht zijn naam. Het artikel over zijn overlijden verscheen meteen. *Zoetermeer neemt afscheid van bevlogen projectadviseur*. Er stond een foto bij van Koen bij de Mandelabrug, de kraag van zijn jas omhoog, een map onder zijn arm.

Eva vergrootte de foto. Op de achtergrond stond een bouwhek. Aan dat hek hing een klein wit bordje met een QR-code.

De foto was drie jaar oud. De QR-code verwees naar een pagina die volgens de technische gegevens pas vorige maand was aangemaakt.

Eva vergrootte de foto. Het bericht was drie jaar oud, maar de QR-code verwees naar een pagina die pas vorige maand was aangemaakt.

Eva opende haar oude map met aantekeningen. *ZOETERMEER — OUDE LIJNEN — NIET WEGGOOIEN*. Ze had de map jaren niet aangeraakt. Toch wist ze waar Koens naam moest staan.

Ze vond hem in een document over stedelijke verbindingen.

Mandelabrug. Station. Entree. Fietsroute. Budgetverschuivingen. Losse woorden, maar samen trokken ze een lijn die ze niet eerder had gezien.

Haar telefoon trilde.

Geen nummer. Geen naam. Alleen een melding van de beveiligde app die ze vooral gebruikte voor mensen die “even wilden sparren” en daarna drie weken onbereikbaar waren.

Niet bellen. Niet mailen. Kijk naar zijn laatste beweging.

Er zat een bestand bij. Geen video dit keer. Een export.

Locatiegegevens. Tijdstippen. Batterijpercentages. Het soort data waarvan beleidsmakers zeiden dat het anoniem was, tot het over henzelf ging.

Eva opende het bestand.

De laatste geregistreerde beweging van Koen Daals telefoon was niet drie jaar oud. Niet eens drie dagen.

Ze stond op. Er waren drie mogelijkheden. Iemand had Koens telefoon bewaard. Iemand had de gegevens vervalst. Of Koen Daal leefde nog. Eva hoopte op vervalsing.

De kaart op haar scherm zoomde in. Nederland. Zuid-Holland. Zoetermeer. De lijn eindigde niet bij een oud adres of een begraafplaats.

De stip knipperde bij de Nelson Mandelabrug.

Eva keek naar de tijd.

02.23 uur.

Zes minuten nadat de eerste leugen was binnengekomen.

Toen verscheen er een tweede melding.

Lift noordzijde actief. Noodoproep gestart.

Daaronder stond een audiobestand van acht seconden.

Eva drukte op afspelen.

Uit de speaker klonk haar eigen stem.

Hoofdstuk 2 — Liftstoring ♦

Eva hoorde zichzelf zeggen: “Ik sta vast. Als iemand dit vindt: geloof de eerste versie niet.”

Daarna kraakte de opname. Toen werd het stil.

Eva staarde naar haar telefoon. De stem was van haar. Niet ongeveer. Niet nagebootst door iemand die haar ooit had gehoord. Het was haar ademhaling, haar klemtoon, het schurende randje aan het eind van een zin.

Ze speelde het fragment opnieuw af.

“Ik sta vast. En als iemand dit vindt: geloof de eerste versie niet.”

Ze speelde het fragment nog een keer af. De zin bleef dezelfde. De angst in haar stem ook.

Ze keek naar haar jas aan de stoel. Naar haar schoenen bij de deur. Naar het donkere raam waarin haar gezicht terugkeek. Ze was thuis. Toch sprak haar stem vanuit een lift aan de andere kant van de stad.

Ze belde Niels van der Velde.

Niels nam op bij de vierde toon, wat voor een lokale journalist neerkwam op paniek.

“Als dit over een ingezonden brief gaat: ik ben tegen,” zei hij.

“Het is twee uur ’s nachts.”

“Precies. Dan zijn ingezonden brieven op hun gevaarlijkst. Overdag hebben mensen nog remmingen. Na middernacht sturen ze pdf’s met hoofdletters.”

Niels werkte voor de RandStem. Hij kende de redactie, de website en de oude systemen beter dan wie ook. Als er ergens een ongewenst artikel, een vreemde feed of een anonieme bron opdook, wist hij meestal waar hij moest kijken.

“Ik heb een opname,” zei Eva. “Mijn stem. Vanuit de lift van de Mandelabrug.”

Het bleef even stil aan de andere kant.

“Dat is of een technisch probleem,” zei Niels, “of een geweldige kop.”

“Niels.”

“Ik zeg niet dat ik hem gebruik. Ik zeg alleen dat hij zich aanbiedt. ‘Stem journalist duikt op in lift’. Nee, wacht. ‘Mandelabrug spreekt met stem van verslaggever’. Te poëtisch. ‘Lift wil niet omlaag, waarheid ook niet’. Daar moet nog een nacht overheen.”

Eva kneepte in de brug van haar neus. “Dit is precies waarom ik jou bel en tegelijk spijt heb dat ik jou bel.”

“Dat zeggen meer mensen. Meestal wethouders.”

Ze stuurde hem het audiobestand. Daarna trok ze haar jas aan. Niels praatte door terwijl zij haar sleutels zocht op de enige plek waar ze nooit lagen: de plek waar ze ze altijd neerlegde.

“Heb jij het oude artikel over Koen Daal nog in jullie systeem?” vroeg Eva.

“Natuurlijk.”

“Dat klonk verdacht snel.”

“We hebben twee systemen. Eén officieel systeem waarin alles netjes staat en niets te vinden is. En een map op een gedeelde schijf die ‘`‘`’

“Ik wil de originele foto.”

“Van Koen?”

“Met die QR-code op het bouwhek.”

Niels vloekte zacht. Niet grof, meer praktisch. Zoals iemand vloekt wanneer Word net doet alsof opslaan een filosofische keuze is.

“Die foto is niet van ons,” zei hij.

Eva bleef staan met één schoen aan. “Hoe bedoel je?”

“Hij is aangeleverd. Bij het overlijdensbericht. Netjes, hoge resolutie, correcte bestandsnaam, geen rare compressie. Dat alleen al had ons achterdochtig moeten maken. Lokale foto’s komen normaal binnen als ‘`‘`’

“Door wie?”

“Even kijken.”

Eva hoorde toetsen. Een stoel. Een beker die waarschijnlijk al sinds de middag leeg was, maar nog steeds hoop uitstraalde. Daarna Niels weer.

“Afzender: communicatie@...” Hij stopte. “Dat is raar.”

“Raar op journalistieke schaal of raar op gemeentelijke schaal?”

“Gemeentelijke schaal. Dus met bijlagen.”

“Niels.”

“De mail lijkt van de gemeente te komen. Maar het domein heeft één letter verschil. Geen gewone typefout. Een nette typefout. De soort die een jurist later ‘niet onmiddellijk misleidend’ noemt.”

Eva pakte haar tas. “Stuur me alles. Originele mail, headers, foto, bijlagen.”

“Dat mag eigenlijk niet zonder toestemming van mijn hoofdredacteur.”

“Jij bent je hoofdredacteur.”

“Alleen op dinsdag. Vandaag ben ik webredactie, klantenservice en moreel kompas. Maar vooruit.”

Eva liep naar buiten. De nacht rook naar nat asfalt en naar Zoetermeer na sluitingstijd: netjes verlaten, alsof zelfs de overlast zich aan openingstijden hield.

Ze nam de fiets. Niet uit principe. Haar auto stond drie straten verder omdat parkeren in haar buurt ooit “tijdelijk anders georganiseerd” was en sindsdien door niemand meer was teruggevonden.

Terwijl ze richting Mandelabrug reed, kwamen de bestanden van Niels binnen. Eén voor één. Foto. Mail. Header. Nog een bijlage. En een berichtje.

Als ik morgenochtend dood ben, maak er dan geen in memoriam van. Die worden slecht gelezen.

Eva glimlachte ondanks zichzelf. Niels had het zeldzame talent om zelfs onheil te voorzien van een redactionele noot.

Bij de Mandelabrug was het stiller dan stilte hoorde te zijn. De stad aan de ene kant. De stad aan de andere kant. Daartussen spoor, asfalt, beton en het soort belofte dat in raadsstukken altijd “verbinding” heette en in de praktijk vooral afhing van de vraag of de lift zin had.

De noordelijke lift stond open.

Dat was op zichzelf al verdacht. Liften die openstonden, wilden meestal iets. Mensen ook, maar die waren minder consequent.

Eva stapte niet meteen in. Ze keek eerst naar de camera in de hoek. Naar de noodknop. Naar de vloer. Er lag niets. Geen telefoon. Geen briefje. Geen theatrale bloedvlek. Misdaad had ook niet meer de moeite die het vroeger had. Tegenwoordig stuurde men gewoon een link.

Haar telefoon trilde opnieuw.

Niels.

“Je moet die lift niet in,” zei hij.

“Goed advies. Beetje laat, maar goed advies.”

“Ik meen het. Ik heb de QR-code uit die oude foto geopend. Die pagina staat live.”

Eva keek naar de lege lift.

“Wat staat erop?”

“Een artikel. Nog niet gepubliceerd. Opmaak van ons systeem. Mijn naam erboven.”

Eva voelde de kou onder haar jas kruipen.

“Waarover?”

Niels ademde uit.

“Over jou.”

Op dat moment gingen de deuren van de lift vanzelf dicht.

Hoofdstuk 3 — Stem zonder mond ♦

De liftdeuren sloten. Eva deed een stap achteruit. Het staal schoof langs elkaar heen en viel dicht met een klap die tussen de betonnen wanden bleef hangen.

“Eva?” klonk Niels door haar telefoon. “Sta je buiten?” “Ja.” Ze keek naar de gesloten deuren. “Maar de lift reageert op mij.”

De lift bewoog niet. Boven de deur knipperde *BUITEN DIENST*. Toch hoorde Eva binnen een zachte klik, alsof iemand het systeem op afstand had wakker gemaakt.

Op de sticker naast de noodknop stond een storingsnummer en een QR-code. Eva maakte een foto. Daarna zette ze de opnamefunctie van haar telefoon aan.

“Lees het artikel voor,” zei ze.

Niels ademde hoorbaar in. “Het staat als concept klaar. In onze opmaak. Met mijn naam erboven. Publicatietijd: 07.12 uur.”

“Kop?” vroeg Eva.

“Lokale onderzoeksjournalist betrokken bij incident Mandelabrug.”

Eva keek om zich heen. Het fietspad was leeg. De camera boven de lift draaide langzaam naar haar toe.

Uit de speaker in de lift klonk haar eigen stem: “Niet bewegen.”

De stem was niet de opname van eerder. Ze klonk rustiger. Dichterbij. Alsof iemand Eva’s adem, tempo en aarzeling had bestudeerd en opnieuw had opgebouwd.

“Stuur het naar Jonas,” zei Eva. “Nu.”

Toen de lift zweeg, stapte Eva op haar fiets en reed naar Jonas Vermeer.

Jonas woonde boven een winkelstrip die ’s nachts verlaten was. Achter één raam brandde licht.

Hij deed open voordat ze had aangebeld. Hij keek naar haar gezicht en stapte opzij. “Je hebt iets gehoord.”

“Het is half drie,” zei Jonas.

“Dat weet je omdat je een klok hebt of omdat je metadata vertrouwt?”

Hij keek naar haar gezicht. “Je hebt iets gehoord.”

“Mezelf.”

Jonas stapte opzij. “Kom binnen. Dat is meestal geen goed teken.”

Zijn werkruimte was minder een kamer dan een gecontroleerde kabelramp. Drie schermen, twee hoofdtelefoons, een microfoonarm, dozen met onderdelen en een koffiemachine die eruitzag alsof hij al jaren onder protest functioneerde.

“Ik heb audio,” zei Eva. “En een conceptartikel over mij dat klaarstaat op de site van de RandStem zonder dat Niels het heeft geschreven.”

Jonas zette een koptelefoon op. “Dat is of een hack, of lokale journalistiek die eindelijk zelfbewust is geworden.”

“Analyseer eerst mijn stem.”

Hij klikte. Het audiobestand verscheen als golfvorm op het scherm. Blauw, strak, bijna netjes. Eva vond dat verdacht. Echte angst hoorde rommeliger te zijn.

Jonas luisterde één keer. Toen nog een keer. Bij de derde keer sloot hij zijn ogen, wat Eva irritant professioneel vond.

“Nou?”

“Het is jouw stem.”

“Dank je. Ik was bang dat de lift een carrière als imitator begon.”

“Ik bedoel: het is opgebouwd uit jouw stem. Niet live opgenomen. Niet met een slechte app gemaakt. Dit is professioneel.”

Eva ging zitten op een stoel waar al een stapel kabels zat. Ze schoof de kabels opzij. Eén viel op de grond met een zucht die verdacht menselijk klonk.

“Hoe professioneel?”

“Professioneel genoeg om niet per ongeluk te zijn. Professioneel genoeg om te weten welke ademhalingen ze moesten laten zitten.”

Hij wees naar het scherm. “Zie je die kleine piek vóór ‘geloof’? Dat is geen ruis. Dat is een ingeplakte aanzet. Iemand heeft je stem niet alleen gekopieerd, maar geregisseerd.”

“Waarmee?”

“Met bronmateriaal. Veel bronmateriaal. Interviews, podcasts, voicemail, video. Niet alleen woorden. Ritme. Adem. Irritatie. Jij hebt een heel herkenbare irritatie.”

“Fijn dat mijn karakter inmiddels machineleesbaar is.”

Jonas glimlachte niet. Dat deed hij meestal alleen als software faalde op een manier die hem gelijk gaf.

“Heb je oude opnames online staan?”

“Ik ben journalist. Mijn halve leven staat online, mijn andere helft staat verkeerd gespeld in aankondigingen van debatavonden.”

“Niet genoeg voor dit. Dit klinkt alsof iemand toegang had tot ruwe opnames. Niet eindmontage. Niet YouTube. Ruw.”

Eva dacht aan haar oude mediaproject. Aan interviews in zaaltjes met slechte akoestiek. Aan bewoners die eerst niet geciteerd wilden worden en daarna vroegen waarom ze niet in de kop stonden. Aan bestanden die ze had bewaard omdat weggooien voelde als journalistiek verraad.

“Ik heb archiefmateriaal,” zei ze. “Veel.”

“Waar?”

“Op een externe schijf. En misschien in de cloud. En misschien op een oude laptop die alleen opstart als je hem beledigt.”

Jonas keek haar aan alsof ze zojuist had bekend dat ze wachtwoorden op post-its bewaarde.

“Wat?” zei Eva. “Ik ben geen cybercrimineel. Ik ben zzp’er. Dat is technisch hetzelfde risicoprofiel met minder budget.”

Niels belde opnieuw. Jonas zette hem op speaker zonder te vragen. Dat was efficiënt en sociaal onaanvaardbaar, twee eigenschappen die bij hem vaak samenkwamen.

“Ik heb goed nieuws,” zei Niels.

“Dat klinkt onwaarschijnlijk,” zei Eva.

“Goed nieuws voor mijn journalistieke zelfbeeld. Slecht nieuws voor jou. Het conceptartikel over jou is niet handmatig aangemaakt. Het is via een koppeling binnengekomen.”

“Welke koppeling?” vroeg Jonas.

“Een oude advertentiefeed. Die gebruiken we voor aangeleverde gemeenteberichten, verenigingsnieuws, lintjes, collectes en dat soort dingen. Normaal komt daar tekst doorheen als ‘Vrijwilligers gezocht voor gezellige middag’. Nu kwam daar jouw reputatieschade doorheen.”

“Bron?” vroeg Eva.

“Naam van de feed: GemeenteConnect.”

Jonas trok zijn wenkbrauwen op. “Dat klinkt als software die is bedacht tijdens een heidag met te veel muffins.”

“Precies,” zei Niels. “Dus betrouwbaar volgens de leverancier.”

Jonas draaide naar zijn tweede scherm. “Stuur de headers.”

“Dat klinkt vies,” zei Niels.

“Het is ook vies. Digitaal vies.”

Een minuut later verschenen regels tekst op Jonas’ scherm. Voor Eva leek het op een boodschappenlijst van iemand die haat had aan klinkers. Jonas las het alsof er poëzie in stond.

“Daar,” zei hij.

“Wat?” vroeg Eva.

“Dezelfde tijdcode als in het audiobestand. 02.17 uur. De stem, de liftmelding en het conceptartikel zijn tegelijk gestart.”

Eva merkte toen nog niet dat dit de eerste regel van het spel was: een leugen hoefde niet sterker te zijn dan de waarheid, alleen eerder. Wie het eerste verhaal klaarzette, bepaalde waar de rest zich tegen moest verdedigen. De waarheid kwam daarna altijd hijgend binnen, met bewijs in haar hand en modder aan haar schoenen.

Eva voelde haar rug koud worden.

“Dus iemand wilde dat ik naar de brug ging,” zei ze.

“Niet alleen dat,” zei Jonas. “Iemand wilde dat er al een verhaal over jou klaarstond voordat jij iets deed.”

Niels floot zacht. “Dat is efficiënter dan onze normale planning.”

Jonas klikte verder. Zijn gezicht veranderde. Niet veel. Bij hem betekende één millimeter minder sarcasme al alarmfase rood.

“Er is nog iets,” zei hij.

“Natuurlijk,” zei Eva. “Waarom zou het ophouden bij één digitaal spook?”

Jonas draaide het scherm naar haar toe. “De stem is gemaakt uit fragmenten van een interview. Ruw materiaal. Niet gepubliceerd. Bestandstitel: *Ravel_project_entree_run_14.wav*.”

Eva zei niets.

Ze kende dat bestand.

Het had op een harde schijf gestaan die al twee jaar niet meer aan haar computer hing.

Jonas keek haar aan. “Waar is die schijf nu?”

Eva dacht aan de doos in haar berging. Aan de kabels. Aan de labeltjes. Aan het verhuisdoosopschrift dat ze ooit met zwarte stift had geschreven.

Op de doos stond: *ENTREE — RUW — NIET ONLINE — NIET WEGGOOIEN — ECHT NIET.*

Dat was het probleem met haar archief. Het was georganiseerd volgens het principe dat toekomstige Eva slimmer zou zijn dan huidige Eva. Tot nu toe had toekomstige Eva vooral veel dozen gekregen.

“In mijn berging,” zei ze.

Jonas keek alsof ze had gezegd dat ze haar paspoort in een openbare boekenkast bewaarde.

“Een berging,” zei hij.

“Een afgesloten berging.”

“Met een slot uit welk jaar?”

“Een slot hoeft niet modern te zijn om gesloten te zijn.”

“Dat is precies wat mensen zeggen vlak voordat ze ontdekken dat hun slot vooral decoratief was.”

Niels kuchte door de speaker. “Mag ik even namens de lokale journalistiek zeggen dat ‘decoratief slot’ een prima metafoor is voor gemeentelijke cybersecurity?”

“Nee,” zei Eva en Jonas tegelijk.

“Jammer. Ik had hem al bijna als tussenkop.”

Eva liep naar het raam. Buiten was de nacht begonnen te verkleuren. Niet echt ochtend, meer de grijze tussenvorm waarin Zoetermeer alvast oefende met wakker worden. Ergens zou straks een bezorger tegen een portiekdeur leunen, een hond blaffen tegen niets en een ambtenaar een mail openen met de woorden “met enige verbazing”.

“Ik moet naar huis,” zei ze.

“Nee,” zei Jonas.

“Dat was geen vraag.”

“Dat was geen verstandig plan.”

Niels zei: “Ik kan mee op afstand. Dat klinkt laf, maar redacties noemen dat tegenwoordig hybride werken.”

Eva pakte haar tas. “Ik ga kijken of die schijf er nog ligt.”

“En als hij er niet ligt?” vroeg Jonas.

“Dan weet ik in elk geval dat iemand mijn rommel beter heeft georganiseerd dan ik.”

Ze waren nog geen twee minuten onderweg toen Niels weer begon.

“Ik heb het conceptartikel offline gehaald,” zei hij.

“Mooi.”

“Dat dacht ik ook. Tot het opnieuw verscheen.”

Eva bleef staan bij haar fiets.

“Opnieuw hoe?”

“Als gepubliceerd bericht.”

Jonas pakte haar telefoon. “Stuur de link.”

“Hoeft niet,” zei Niels. Zijn stem was voor het eerst niet grappig. “Het staat bovenaan de homepage.”

Eva opende de website van de RandStem.

Daar stond haar naam.

Daar stond haar foto.

En daar stond, onder de kop die Niels nooit had geschreven: *Journalist Eva Ravel gehoord in noodoproep Mandelabrug.*

Onder het artikel was al één reactie geplaatst.

Ze moet eens leren dat je niet alles zomaar kunt opnemen.

De gebruikersnaam eronder was: *KoenDaal1979.*

Hoofdstuk 4 — Het interview dat niet bestond ♦

Eva staaarde naar de reactie onder het artikel van de RandStem. *KoenDaal1979*. De naam stond daar alsof iemand haar wilde dwingen opnieuw naar de video te kijken. Koen Daal was dood. Toch gebruikte iemand zijn naam, op de juiste plek, op het juiste moment.

“Dat account moet weg,” zei Niels door de speaker. “Als mensen dit zien, gaat het rond.” Jonas boog over Eva’s telefoon. “Raak niets aan.” Eva hield haar duim stil boven het scherm. “Kun je zien waar de reactie vandaan komt?”

Niels las de tweede reactie voor. “*Dit krijg je als journalisten denken dat regels niet voor hen gelden.*” Eva voelde haar naam groter worden op het scherm. Het artikel was niet alleen bedoeld om haar te beschadigen. Het moest anderen laten reageren voordat zij kon uitleggen wat er werkelijk was gebeurd.

Jonas opende zijn laptop op het zadel van zijn fiets. “De reactie van Koen komt niet uit het normale reactiesysteem,” zei hij. “Ze is ingevoerd via dezelfde feed als het artikel.” “GemeenteConnect?” vroeg Eva. Jonas knikte. Niels zweeg even. “Dan zit het dieper dan onze website.”

Eva keek naar haar foto boven het artikel. Iemand bouwde een versie van haar die anderen moesten gaan geloven. “Ik moet naar mijn berging,” zei ze. “Als het ruwe bestand daar nog ligt, wil ik het hebben voordat iemand anders het gebruikt.”

Ze reden richting het Stadshart. De stad kwam langzaam op gang: bezorgbusjes, vroege fietsers, lichten achter ramen. Voor Eva voelde alles anders. Elke camera, elk verkeerslicht en elke deur leek onderdeel van hetzelfde netwerk.

Eva’s berging lag onder haar appartementenblok. Jonas bleef bij de deur staan. “Ik wil officieel vastleggen dat dit onverstandig is.” Eva stak de sleutel in het slot. “Genoteerd.”

Het slot zat dicht. Toch zag Eva meteen dat er iets niet klopte. Het hing rechter dan gisteren. De deur klemde minder. Iemand was hier geweest en had geprobeerd geen spoor achter te laten.

Binnen stonden haar dozen nog op dezelfde plekken. De doos met het opschrift *ENTREE — RUW — NIET ONLINE — NIET*

WEGGOOIEN — *ECHT NIET* stond onder de kerstspullen. Het deksel zat erop, maar de tape was netjes doorgesneden.

“Dat was ik niet,” zei Eva. Jonas hurkte naast de doos en maakte foto’s. “Niet aanraken.” Hij wees naar de tape. “Wie dit heeft gedaan, wist wat hij zocht.”

De harde schijf lag nog in de doos. Zwart, onopvallend, precies waar Eva hem had achtergelaten. Dat maakte haar niet rustiger. Als iemand de schijf had geopend en teruggelegd, was het bewijs misschien al weg voordat zij het in handen kreeg.

Niels belde opnieuw. Zijn stem klonk gespannen. “De uitgever is net gebeld door iemand die zich voordeed als jouw advocaat.” Eva bleef stil. “Ik heb geen advocaat.” “Dat dacht ik al,” zei Niels. “Hij wilde dat we het artikel laten staan. Hij zei dat verwijderen bewijsvernietiging kon zijn.”

“Hij wist van het artikel voordat wij wisten waar het vandaan kwam,” zei Eva. “Wist hij ook van de reactie?” Niels zweeg kort. “Ja. Hij noemde KoenDaal1979.” Jonas sloot de zak met de harde schijf. “Dan gaan we naar de redactie.”

“Als de feed via de RandStem binnenkomt, wil ik de bron direct zien,” zei Jonas. “Geen screenshots. Geen doorgestuurde mails.” Niels zuchtte. “Ik zet koffie. En ik zorg dat niemand het systeem sluit voordat jullie er zijn.”

De rit naar de redactie verliep stil. Eva hield de harde schijf op haar schoot. Ze dacht aan de doorgesneden tape, aan haar stem in de lift en aan de naam onder het artikel. Iemand had haar archief gevonden. Iemand had haar al ingepland.

Niels stond buiten het redactiekantoor met een beker koffie in zijn hand. Hij leek wakker gehouden door angst in plaats van cafeïne. “Het artikel staat nog steeds online,” zei hij. “Maar het systeem doet alsof niemand het geplaatst heeft.”

Binnen op de redactie stond het artikel over Eva open op een groot scherm. Niels wees naar de publicatiegegevens. “Mijn naam staat erbij, maar ik was op dat moment niet ingelogd. Er is een koppeling gebruikt. GemeenteConnect.”

Jonas nam plaats achter het redactiescherm. Hij opende logbestanden, feedregels en tijdstempels.

Eva herkende weinig van wat ze zag, maar de volgorde was duidelijk: de audiomelding, de liftactivatie en het artikel begonnen allemaal om 02.17 uur.

“De koppeling komt binnen via GemeenteConnect,” zei Jonas. “Maar de verwijzing gaat naar een mediabestand.” Hij klikte op een regel. De bestandsnaam verscheen: *Ravel_project_entree_run_14.wav*.

Eva herkende de bestandsnaam. “Dat staat op mijn schijf.” Jonas keek naar de zak op tafel. “Misschien. Maar dit bronpad komt niet uit jouw computer.” Niels boog naar het scherm. “Waar dan wel vandaan?”

Jonas wees naar de regel erachter. “Gemeentehuis Zoetermeer. Interne mediaomgeving. Map: crisiscommunicatie-oefeningen.”

Niemand zei iets. Toen verscheen op het dashboard van de nieuwssite een nieuw conceptbericht. Geen auteur. Geen waarschuwing. Alleen een kop.

Wethouder Marit Kooij treedt af na gelekte verklaring.

Publicatietijd: over acht minuten.

Hoofdstuk 5 — De vervalste waarheid ♦

In een gemeentelijke crisis was het precies genoeg tijd om drie mensen te bellen, twee mensen niet te bereiken en één persvoorlichter te laten zeggen dat hij “even in de lijn kwam” zonder te vertellen welke lijn dat was. “Ik kan het concept verwijderen,” zei hij. “Maar dan komt het waarschijnlijk terug met een beter cv dan ik.” Jonas zat al achter het redactiesysteem. Eva vond dat irritant geruststellend. “Kun je publicatie blokkeren?” vroeg Eva. “Technisch?” “Ja. Nee.” “Netjes is al vertrokken toen mijn stem in een lift ging wonen.” “Ik wil dat graag als quote, maar ik voel dat dit niet het moment is.” “Dat was hopelijk niet belangrijk.” “Het was een verbinding met GemeenteConnect,” zei Jonas. “Dan was het principieel al verdacht.” Daarna verscheen er: Publicatie vertraagd wegens technische controle. “Prachtig. Zelfs de sabotage spreekt inmiddels onze huisstijl.”

Eva belde Marit Kooij. Niet via het algemene nummer. Niet via de woordvoerder. Niet via het vriendelijke keuzemenu waarin urgente bestuurlijke ondergang vermoedelijk onder optie vier viel. Ze had Marits privénummer uit een oud interview, bewaard onder de naam Kooij — niet gebruiken tenzij stad brandt. De stad brandde niet. Marit nam niet op. “We gaan naar het stadhuis,” zei Eva. “Ik blijf hier,” zei hij. “Iemand moet voorkomen dat onze website straks uit eigen beweging een column begint.” Jonas sloot zijn laptop. “Ik ga mee.” “Ik dacht dat jij liever bij apparaten bleef.” “Apparaten liegen consequenter.” “En mensen?” “Mensen zijn rommeliger. Maar soms interessanter.” “Als jullie spanning willen opbouwen, doe dat dan graag buiten mijn redactie. We hebben hier al genoeg onveiligheid.”

De rit terug naar Zoetermeer had de sfeer van een omgekeerde ontsnapping. Ze reden niet weg van gevaar, maar er netjes naartoe, over wegen waar de provincie ooit had besloten dat snelheid en verwarring prima konden samengaan. Bij het Stadhuisplein was het drukker dan het tijdstip rechtvaardigde. Zoetermeer kon in crisistijd opvallend snel publiek organiseren, vooral als niemand had aangekondigd dat er iets te zien was. Forum Zoetermeer lag erbij als een gebouw dat ooit had geleerd tegelijk bibliotheek, stadhuis en ontmoetingsplek te zijn, en sindsdien iedereen beleefd vroeg wat hij kwam doen. Bij de ingang stond een beveiligingsmedewerker die Eva herkende van eerdere raadsavonden. “Geen opnames in de raadzaal

zonder toestemming.” Eva glimlachte. “Dan zijn we hier eindelijk bij mensen die dat nog zeggen vóórdát het misgaat.”

Marit Kooij stond in de gang naast de raadzaal, telefoon in haar hand, gezicht strak genoeg om als persverklaring te dienen. “Dat bericht is niet van mij,” zei ze voordat Eva iets kon vragen. “Mooi,” zei Eva. “Dan zijn we het eens met de werkelijkheid. Dat gebeurt vandaag niet vaak.” “Wie is dit?” “Iemand die kan zien waar een leugen vandaan komt.” “Er komt zo een extra presidiumoverleg,” zei Marit. “Officieel over de orde van de vergadering. Feitelijk over mijn politieke lijk.” “Dit staat klaar bij de RandStem. Map crisiscommunicatie-oefeningen.”

Marit zei niets. “Die map bestaat,” zei ze uiteindelijk. “Natuurlijk bestaat die map,” zei Eva. “In deze stad bestaat alles zodra iemand er een projectcode aan geeft.” Marit wreef over haar voorhoofd. “Na de vorige crisis is er een communicatiesimulatie gemaakt,” zei ze. “Scenario’s. Training voor bestuurlijke reacties.” “Met synthetische media?” “Met voorbeeldmateriaal.” “Dat is het woord dat organisaties gebruiken vlak voordat voorbeeldmateriaal bewijs wordt.” Eva zag Marits hand trillen toen ze haar telefoon pakte. “Wie had toegang?” vroeg Eva. “Iedereen die volgens de aanbesteding ‘relevant voor ketencommunicatie’ was.” “Dat klinkt als half bestuurlijk Zuid-Holland.” “Het voelde ook zo.” “Ik heb de feed tijdelijk vertraagd, niet gestopt. “Over hoeveel tijd?” “Geen idee.” “Dat is ook ongeveer ons redactionele beleid, maar dan eerlijker.”

“Is dit de redacteur?” “Ja,” zei Eva. “Hij is hinderlijk, maar nuttig.” “Dat staat ook op mijn LinkedIn als iemand eerlijk zou zijn,” zei Niels. “Publiceer niets.” “Mevrouw de wethouder, als ik een euro kreeg voor elke politicus die dat tegen mij zei, kon ik onze bezorging verbeteren.” “Ik meen het.” “Dat doen ze meestal.” “Niels, houd het concept tegen. Marit, jij gaat niet naar binnen voordat we weten of daar straks jouw digitale dubbelganger op een scherm verschijnt.” “Ik ben wethouder,” zei Marit. “Dat betekent dat ik soms ruimtes in moet waar iedereen liever heeft dat ik wegblijf.” “Dat klinkt als een functiebeschrijving die nooit door HR is goedgekeurd,” zei Eva. “Ik heb een gebruikersnaam.” “Welke?” “MKooij_admin.” “Dat ben ik niet.” “Dat geloof ik,” zei Jonas. “Met autorisaties,” zei Jonas. Dat is in gemeenteland praktisch een horrorfilm.”

Op de gang klonk rumoer. Een bode liep langs met de ernst van iemand die wist waar de microfoons stonden. Door het glas zag Eva raadsleden binnenkomen, jassen over stoelen, tassen onder tafels, gezichten in de stand “ik ben voorbereid zolang niemand doorvraagt”. De raadzaal was een toneel dat zichzelf serieus nam. Spreektijd, interrupties, moties, waterglazen. Democratie met lampjes. Jonas tikte verder. Eva stond naast hem, dichterbij dan nodig was om het scherm te kunnen zien. Journalisten waren goed in gevoelens archiveren onder neutrale bestandsnamen.

“Daar,” zei Jonas. “De push komt niet rechtstreeks uit het stadhuis. Hij loopt via een tijdelijke toegang vanaf een vergaderscherm.” Marit keek naar de raadzaal. “Welk scherm?” Jonas draaide langzaam zijn hoofd naar de glazen wand. Eva voelde haar telefoon trillen. Op het scherm in de raadzaal verscheen Marit Kooij. Niels zei door de telefoon: “Ik wil even vastleggen dat de nieuwssite dit niet heeft gedaan. Deze keer.” Toen begon de Marit op het scherm te spreken. “Geachte voorzitter,” zei ze. “Ik treed af.”

Hoofdstuk 6 — Geen motie van orde ♦

Echte paniek klinkt niet als geschreeuw. Echte paniek klinkt als stoelen die schuiven, microfoons die te laat aangaan en mensen die “voorzitter” zeggen terwijl niemand nog voorzit. De digitale Marit keek de raadzaal in alsof ze al jaren wist dat dit moment zou komen. “Mijn positie is onhoudbaar geworden,” zei ze. De echte Marit vloekte zacht. Eva keek naar haar. “Niet slecht voor voorbeeldmateriaal.” “Dit is niet grappig.” “Nee,” zei Eva. “Maar sommige misdaden hebben helaas gevoel voor timing.” Jonas stond al op. “Dat scherm moet uit.” “Kan dat?” vroeg Marit. “Altijd.” “Netjes?” Jonas keek haar aan. Marit zuchtte. “Laat maar.” Hij rende de gang op. Eva ging achter hem aan. Ze waren nog geen drie meter onderweg toen de deur van de overlegkamer achter hen dichtsloeg. Niet hard. Gewoon beslist. Alsof het gebouw zelf had besloten dat participatie voorbij was.

In de raadzaal steeg het geluid. Een raadslid riep om een schorsing. Een ander riep dat schorsen precies was wat “men” wilde. Iemand vroeg of de microfoon aanstond. Die stond aan, waardoor iedereen dat hoorde. “Waar zit de techniekruimte?” vroeg Jonas. Marit wees. “Achter de raadzaal. Links. Maar daar kom je niet zomaar in.” Eva keek naar de pas aan Marits jas. Marit keek terug. “Niet denken wat ik denk dat jij denkt.” “Te laat,” zei Eva. Ze pakte de pas niet. Dat zou diefstal zijn. Ze hield alleen de deur open terwijl Marit, geheel vrijwillig en zichtbaar onvrijwillig, meeliep naar de gang achter de raadzaal. Niels hijgde door de telefoon. “Ik luister mee. Niet omdat ik wil storen, maar omdat dit journalistiek en vermoedelijk strafrechtelijk interessant is.” “Blijf op de site,” zei Eva. “Alles wat online verschijnt: screenshot.” “Maak je geen zorgen. Ik screenshot sneller dan de gemeente nuanceert.”

Ze bereikten de techniekdeur. Marit hield haar pas tegen het kastje. Rood licht. Nog een keer. Rood. “Mijn pas werkt niet.” “Verrassend,” zei Eva. “Iemand heeft je digitale dubbelganger budgetrecht gegeven en je echte toegang uitgezet. Dat is bijna efficiënt.” Jonas knielde bij het slotkastje. “Niet openbreken,” zei Marit. “Ik open niets. Ik luister.” “Waarnaar?” “Domme systemen. Die praten vaak te veel.” Hij hield een klein apparaatje tegen het kastje. Eva zag kabels, een lampje en Jonas’ geconcentreerde gezicht. Ze wilde iets scherp zeggen. Iets over hackers in films. Iets over mannen die denken dat elk slot een gesprek

wil. Maar hij was te dichtbij. Niet dramatisch dichtbij. Geen filmisch moment met vertraagde ademhaling. Gewoon dichtbij genoeg om zijn hand tegen de hare te voelen toen ze tegelijk naar dezelfde loshangende kabel grepen. Eva trok haar hand niet meteen weg. Jonas ook niet. In de raadzaal klonk applaus. Verward applaus. Het soort applaus dat ontstaat wanneer mensen niet weten of ze net getuige zijn van democratie, sabotage of een PowerPoint. Eva liet de kabel los. “Werk.” “Ik werk.” “Je keek.” “Jij ook.” “Onder protest.” “Genoteerd.” Marit keek van de een naar de ander. “Is dit echt het moment?” “Nee,” zei Eva. “Absoluut niet,” zei Jonas. Ze klonken te tegelijk. Dat maakte het erger.

Het kastje piepte. Groen. “Deur,” zei Jonas. Marit trok hem open. De techniekruimte was klein, warm en vol apparatuur met knipperende lampjes. Een ruimte waarin duizenden euro’s aan systemen stonden en één bureaustoel die waarschijnlijk uit 2004 kwam. Op een scherm liep de video van digitale Marit gewoon door. “...daarom neem ik verantwoordelijkheid,” zei de nep-Marit. “Dat is het probleem met nepbestuurders,” zei Eva. “Ze nemen sneller verantwoordelijkheid dan echte.” Jonas dook achter een rack. “Ik kan het signaal onderbreken, maar dan gaan alle schermen zwart.” “Doen,” zei Marit. “Ook de livestream.” “Nog beter.” Hij trok een kabel los. Alles werd zwart. Eén seconde rust. Toen ging in de raadzaal het licht half uit, de noodverlichting aan en een alarm piepen met de opgewekte vasthoudendheid van een magnetron die moreel gelijk wil halen. “Niet mijn bedoeling,” zei Jonas. “Zeg dat nooit hardop in een gemeentegebouw,” zei Eva. “Dan komt er een evaluatie.”

Op Marits telefoon verscheen een bericht. Ze las het. Haar gezicht veranderde. “Wat?” vroeg Eva. Marit draaide het scherm. *Dank voor uw aftreden. De overdracht is gestart.* Daaronder stond een link naar een document in het interne systeem. Titel: *Begrotingscorrectie Mandelabrug — definitieve versie.* Jonas boog naar het scherm. “Wanneer is dat aangemaakt?” Marit scrolde. “Net.” Niels’ stem kwam uit Eva’s telefoon. “Er verschijnt iets op onze site.” “Niet nu,” zei Eva. “Jawel. Een breaking-balk.” “Wat staat er?” Niels zweeg een fractie te lang. “Niels.” Hij las voor: “Na aftreden wethouder Kooij: miljoenen verschoven in brugdossier.” Marit sloot haar ogen. Eva voelde de thriller zich verplaatsen. Van beeld naar geld. Van reputatie naar

besluit. Dit was geen aanval om Marit weg te krijgen. Dit was een afleiding om iets door te zetten.

In de gang klonken voetstappen. Hard. Meerdere mensen. Jonas pakte Eva bij haar arm. Niet ruw. Kort. Waarschuwend. Ze keek naar zijn hand. Hij liet los. “Sorry.” “Later,” zei ze. Maar haar huid onthield de plek. Irritant precies. De deur van de techniekruimte vloog open. Een man in pak stond in de opening. Niet beveiliging. Niet raadslid. Te glad voor het eerste, te stil voor het tweede. “U mag hier niet zijn,” zei hij. Eva glimlachte. “Dat hoor ik vaker.” Hij keek niet naar haar. Hij keek naar Jonas’ laptop. “Geef die aan mij.” Jonas deed een stap achteruit. “Nee.” De man stak zijn hand in zijn jas. Marit zei: “Wie bent u?” Hij antwoordde niet. Eva zag het tegelijk met Jonas: geen wapen. Een badge. Tijdelijke toegang. Gemeentehuis. Naam onleesbaar. Maar de QR-code op de badge was dezelfde stijl als die op de oude foto van Koen Daal. Eva maakte een foto. De man zag het. “Telefoon weg.” “Te laat,” zei Eva.

Hij kwam naar voren. Jonas trok haar achteruit. Marit drukte op een alarmknop naast de deur, die waarschijnlijk bedoeld was voor brand, ontruiming of ambtelijke overbelasting. Het alarm werd harder. De man aarzelde. Dat was genoeg. Eva ramde de bureaustoel tegen zijn knieën. Niet elegant. Wel effectief. Hij vloekte, struikelde en greep naar het rack. Een stekker schoot los. Het grote scherm in de raadzaal flitste opnieuw aan. Niet zwart. Niet Marit. Een nieuw beeld. Rik van Aken, onderzoeker. Hij zat aan een tafel. Bleek. Moe. “Ik heb bewijs gemanipuleerd,” zei hij. Marit fluisterde: “O nee.” Eva keek naar Jonas. Jonas keek naar het scherm. Niels zei door de telefoon: “Ik wil heel graag zeggen dat dit een goede kop is, maar zelfs ik heb grenzen.” Op het scherm boog Rik naar voren. “En Koen Daal heeft mij ervoor betaald.” Buiten de techniekruimte klonk geschreeuw. De man in pak glimlachte, bloed aan zijn lip. “Jullie lopen achter,” zei hij. Toen ging het gebouw op slot.

Hoofdstuk 7 — De badge met de dode man ♦

Het gebouw ging op slot met een korte klik. Geen sirene. Geen waarschuwing. Alleen een deur die niet meer openging en een paslezer die rood bleef branden. De man in pak lag tegen het apparatuurrek, bloed aan zijn lip, nog altijd met een glimlach die niet bij zijn positie paste.

Op het scherm in de raadzaal herhaalde rechercheur Rik van Aken zijn bekentenis. “Ik heb bewijs gemanipuleerd. En Koen Daal heeft mij ervoor betaald.” In de zaal stonden raadsleden op. Stemmen liepen door elkaar. Eva knielde bij de man en trok zijn badge los voordat hij zijn hand erover kon leggen.

“Tijdelijke toegang,” zei ze. “Geen naam. Alleen een QR-code.” Jonas nam de badge van haar over en hield hem voor de camera van zijn laptop. “Dit is geen gewone toegangspas.” Marit probeerde beveiliging te bellen, maar kreeg geen verbinding. Niels meldde via de telefoon dat het filmpje van Rik ook in het redactiesysteem was verschenen, klaar voor publicatie.

Jonas scande de code. “De badge verwijst niet naar een persoon, maar naar een oefening. Besloten sessie. Raadzaal. Beeldvorming bestuurlijke crisis.” Marit werd bleek. “Die oefening is nooit doorgegaan.” De man in pak keek naar haar. “Dat is niet wat het systeem zegt.”

Er werd op de techniekdeur geslagen. “Openmaken!” riep iemand. Jonas keek naar Marit. “Is er een andere uitgang?” “Technische gang,” zei ze. “Achter de apparatuur. Die komt uit bij de service-ingang naast de parkeergarage.” Eva pakte de man bij zijn arm. “Hij gaat mee.”

Ze trokken hem overeind en verdwenen door de smalle deur achter het apparatuurrek. De gang was laag en warm. Leidingen liepen langs het plafond. Aan het einde zat een paslezer. Jonas hield de badge ertegen. Het lampje sprong op groen.

De deur kwam uit in de parkeergarage. De man rukte zich los en rende tussen de auto's door. Jonas ging achter hem aan. Eva volgde, haar telefoon nog in haar hand, de foto van de badge veilig opgeslagen.

De man bereikte een donkere hatchback met tijdelijke kentekenplaten. De motor sloeg aan. Jonas trok bij de slagboom een kastje open en liet de boom omlaag. De auto remde hard. Een seconde later kwam vanaf